

DOI 10.36074/grail-of-science.27.05.2022.084

ДАВНІ НООПЕРЕДБАЧЕННЯ В.І. ВЕРНАДСЬКОГО ТА ЇХ СУЧАСНІ НАСЛІДКИ ДЛЯ СВІТУ, УКРАЇНИ І РОСІЇ

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ГРУПА¹:

Корсак Костянтин Віталійович

д-р. філос. наук, професор, відповідальний автор
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Таланчук Петро Михайлович

д-р техн. наук, професор, Президент
*Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна*

Давиденко Ганна Віталіївна

д-р. педагог. наук, професор
*Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна*

Кірик Тамара Вікторівна

канд. пед. наук, доцент
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Похресник Анатолій Костянтинович

канд. філос. наук, доцент, директор
Київський технікум електронних приладів, Україна

Анотація. Автори продовжують на найвищому рівні на основі новітньої інформації критичний аналіз українського та світового сьогодення, розпочатий у матеріалах 2021 року в журналі «Грааль науки». Стаття містить опис фундаментальних наукових досягнень, які засвідчують факт феноменального прискорення прогресу світу у двох головних керунках, що були передбачені й запропоновані людству нашим геніальним співвітчизником В.І. Вернадським у 1920-х роках, коли він разом з родиною отримав притулок та необхідний захист у Парижі. Парадокс сьогодення полягає у тому, що дві головні його тогочасні пропозиції втілюються у життя без усвідомлення їх обсягу, значення і головних перспектив — такою є особливість руху великих систем з так званої «точки біфуркації». Перша пропозиція В.І. Вернадського полягає у рекомендації популяції Хомо негайно рятувати себе і лікувати біосферу через самостійне виготовлення харчових та інших продуктів життєзабезпечення, а друга — у радикальній зміні

¹ Повний перелік членів науково дослідної групи надається в кінці статті.

світоглядних уявлень про будову Землі та головні процеси у ній разом з відмовою від багатьох наукових теорій, які з самих своїх витоків були усього лише гіпотезами (логічними, але нічим не обґрунтованими припущеннями). Обидві ці пропозиції «несвідомо» здійснюються після 2010 року так активно, що ми пропонуємо назвати найближче майбутнє терміном «Вернадсько-Ренесанс XXI». Він гарантує прискорений вихід людства з сучасних криз і забезпечує досягнення його стійкого ноосимбіозу з біосферою. Автори здійснили аналіз витоків Війни-2022 між Росією та Україною й прогноз її наслідків.

Ключові слова: загрози людству, пандемії і колапси, деструкція біосфери, заповіти Вернадського, дегазація Землі, роль водню, одомашнення найпростіших, Війна-2022, ноомайбутнє-XXI

1. Вступ

Бажання надати читачам якнайбільше новітніх наукових фактів для критичного аналізу наших колективних авторських пропозицій і передбачень для формування самостійних рішень примушує нас *відмовитися від стандартів* побудови «Вступу», рекомендованих для наукових статей.

Урядові законодавчі рішення та всі постанови й вказівки МОН України вимагають констатації актуальності, виявлення проблем сучасного буття, детального огляду великої кількості праць попередників з наведенням їхніх прізвищ і титулів, більш-менш скромної вказівки на залишені ними «білі плями», уточнення теми дослідження з врахуванням усього щойно вказаного, формулювання мети, цілей і головних завдань, довгого переліку використаних принципів, парадигм, методологій, підходів, методів та усіляких більш специфічних засобів гарантовано якісних і результативних наукових досліджень.

Відповідальний автор одного разу спробував врахувати офіційні вимоги до «Вступу» й переконався, що у разі чесного їх виконання не лишається місця на текст статті, висновки, пропозиції, нормальний список використаних джерел і довгої анотації на двох чи й трьох мовах (після Війни-2022 анотація №3 повинна зникнути назавжди!). Доводилося хитрувати і замінювати два-три чи навіть кілька великих абзаців однією фразою. Цим і скористаємося.

Стаття актуальна, оригінальна, стосується всіх подій і трендів останньої п'ятирічки і пропонує читачам точне передбачення майбутнього.

2. Загальні зауваження про мегаподвиги пращурів, В.І. Вернадського і нас (українців)

Категорично відмовимося від характерного для практично усіх наших попередників послідовного переліку «українських нещасть» за останнє тисячоліття з наголосом на часи перебування в класичній і комуністичній імперіях та різноманітно-безплідних роках відновленої незалежності, які в сумі сформували у багатьох громадян України так звану «меншовартісність» у процесі самооцінки і «негативну есхатологію» для апокаліптичного прогнозування національного і глобального майбутнього на основі наявних знань і всього світогляду.

Одразу розпочнемо виклад новітніх, незаперечних і науково-доведених фактів несподівано серйозного, всепланетного і глобального доручення для

всієї сукупності «українських генів», які ліквідують увесь зміст попереднього абзацу, доводять неправдивість не тільки злісних «братньонародних» наклепів на всі слова і поняття з літерами «укр.», кількість яких досягла сьогодні мало не безмежності, а й переважної більшості праць українських авторів через об'єктивне незнання ними того, чого досягли найновіші сучасні науки (археометрія, палеогенетика, нооантропология, нооісторія, етологія, нейромолекулярна біологія, когнітологія та інші) в останні кілька років.

На основі цих досягнень якраз у момент настання рекордно незвичайного 2022 року відповідальний автор пов'язав у цілісність багато старих і новітніх фактів та усвідомив, що з якихось причин Доля (можливо — Бог) обрала носіїв давніх та сучасних «українських генів» для виконання неймовірно складних і відповідальних доручень. Вони полягали у завданнях рятувати усю популяцію Хомо у кризові моменти і забезпечувати розвиток і прогрес у вельми несподіване майбутнє.

Дамо цим діянням робочу назву «*мегаподвиги*» і наведемо їх перелік з мінімальними поясненнями (спершу у нас була про них була коротка стаття [1], а детальний виклад вміщений в «Грааль науки» [2]).

Мегаподвиг-1 припав на долітописні часи неоліту і став логічним закінченням дуже тривалого процесу вдосконалення пращурів Хомо як частини тогочасної фауни. Він тривав мало не два з половиною мільйони років, упродовж яких об'єм головного мозку збільшився учетверо, сталися дві великі мутації зі змінами його структури та засад прийняття рішень, що урешті мали наслідком відділення від фауни, відмову від канібалізму і безперервного полювання на Хомо з сусідніх племен та перехід до гуманізму — праукраїнського архетипу поведінки. Розпочалися ці видатні заключні зміни аж 15 000 років тому в Східній Анатолії через винайдення нового способу харчування шляхом одомашнення злаків, бобових і дрібних копитних, а також застосування засобів гуманістичного виховання і втілення цивілізованої поведінки (*аграрного гуманізму*).

Вражаюче переконливим доказом першого цивілізаційного мегаподвигу наших пращурів у формуванні нової моралі і світогляду стало доволі тривале існування «аграрно-комуністичних» поселень. Наприклад, Чатал-Гюк у інтервалі 9000-7000 років тому надавав притулок для 70 поколінь його мешканців. Вони відмовлялися від убивств і грабежу, чесно й однаково працювали, підтримуючи один одного і піклуючись про спільну безпеку. Жили у спорудах з армованої глини, любили чистоту і зневажали жадібність, спільно працювали на полях і піклувалися про свійських тварин. Металів було мало, бо плавити руди ще не вміли й задовольнялися природними самородками. Подвиг №1 здійснили успішно разом з європейцями і перенесли гуманістичну парадигму в Трипілля і аж до Атлантики.

Так сталося, що цих первинних європейських винахідників землеробства і гуманістичної парадигми аж на 94-96% винищили пращури сучасних західноєвропейців, які були носіями євроатлантичної антигуманної парадигми, що зумовило всі подальші події з межі 4000 років тому (безперервні війни, хрестові походи і численні геноциди, жажіття інквізиції, колоніальні завоювання

і т.д.). На Заході гуманістична парадигма зникла і не відродилася в досконалості навіть зараз.

А от праукраїнці вижили у Трипіллі і Великому Трипіллі, зберегли засади гуманізму й здійснили *мегаподвиг-2* — сформували весь індоєвропейський простір. Завдяки феноменальним технологічним досягненням Велике Трипілля стало центром цікавості для багатьох племен і народів між Атлантикою і пустелями Китаю. Їх посланці прибували до нас, запозичували знання і нові слова, які у варіанті «хмари тегів» зумовили семантичну і культурну єдність всього індоєвропейського світу з його мало не півтисячею мов. Це тривало дуже довго — в інтервалі 7-4 тисяч років тому (пояснення «хмарнотегового» механізму поширення індоєвропейських мов і відповідної культури наведено в [3] та інших публікаціях).

Вплив Великого Трипілля був настільки потужним, що не став випадковим *мегаподвиг-3* — винайдення приблизно 3700 років тому в його зауральській частині в поселенні Синташта першої на планеті універсальної монотеїстичної релігії — зороастризму, з якої розвинулися всі інші. Автор винаходу — наш генетичний родич Заратуштра, якому вдячні послідовники спорудили великий мавзолей. Радянські «бульдозерні розкопки» цієї унікальної споруди були настільки невдалими та руйнівними, що про них краще не згадувати.

Нижче ми пояснимо значення *мегаподвигу-4*, здійсненого носієм українських генів В.І. Вернадським рівно сто років тому, а закінчимо всю нашу колективну статтю аналізом того, як усі ми так чи інакше залучені до виконання *мегаподвигу-5*, що полягає в порятунку людства від «ракової пухлини», якою стала «путінська рашка».

3. Про стару теорію будови і складу Землі

Важливою частиною світоглядно-наукового *мегаподвигу-4* В.І. Вернадського стало формування переконаності в тому, що всі попередні твердження про структуру земної кулі та її елементний склад є усього лише помилковим припущенням, що має виток уявлення про поведінку руд заліза усередині домни — пристрою для отримання металу з мінімумом домішок. У домні важкий розплав збирається унизу, а легші неметалічні субстанції (шлаки з інших елементів) спливають на поверхню. Ось і науковці вирішили, що точнісінько те ж саме відбувається усередині Землі — в ядрі концентрується залізо, а її поверхневі шари складаються зі значно легших сполук кремнію, кальцію, магнію та інших елементів. Саме це повідомляють учням і студентам, а геологи цікавляться поверхнею і першими метрами (зрідка — кілометрами літосфери), мало переймаючись складом і властивостями глибинних речовин аж до їх появи під час вивержень вулканів.

В.І. Вернадський, перебуваючи на початку 1920-х років у Парижі, публікував статті про видатну роль водню (пропагував *модель гідридної Землі*), але його праці не стали початком формування і поширення цілком нових уявлень про склад ядра і мантії.

Тому накопичення знань відбувалося поступово і в рамках помилкової моделі «планети-домни». Більш точні дані про глибини Землі з'явилися після використання апаратури для вловлювання всіх вібрацій Землі (сейсмічних хвиль). Мало не одразу виявили існування усередині планети багатьох шарів з

різними умовами для проходження пружних хвиль (рис. 1). Верхня частина ядра категорично не бажала пропускати крізь себе поперечні хвилі, що засвідчувало його рідинну, а не тверду природу.

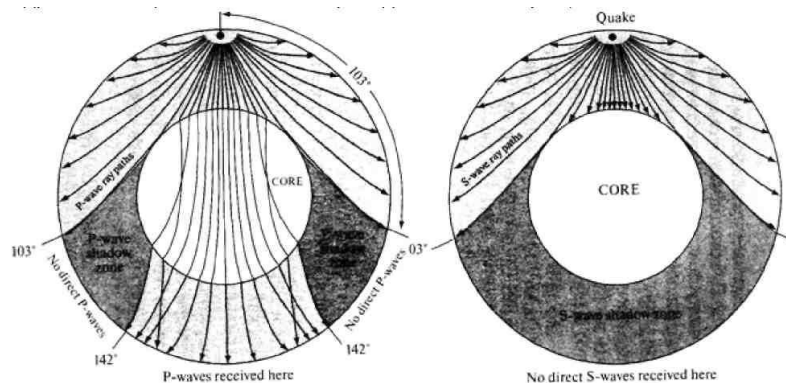


Рис. 1. Найголовніші характеристики поширення сейсмічних хвиль усередині Землі. Зліва — для поздовжніх хвиль, справа — для поперечних [4]

Той факт, що центральна частина Землі має велику густину, встановили на основі законів небесної механіки вже досить давно. У результаті поєднання астрофізичних і геологічних даних сформували вказану на рис. 2 узгоджену і малосуперечливу модель структури Землі на великих і дуже великих глибинах. Саме на цій моделі побудована вся та інформація, що домінує у сфері освіти і на 100% визначає зміст шкільних предметів і дисциплін в інститутах та університетах.

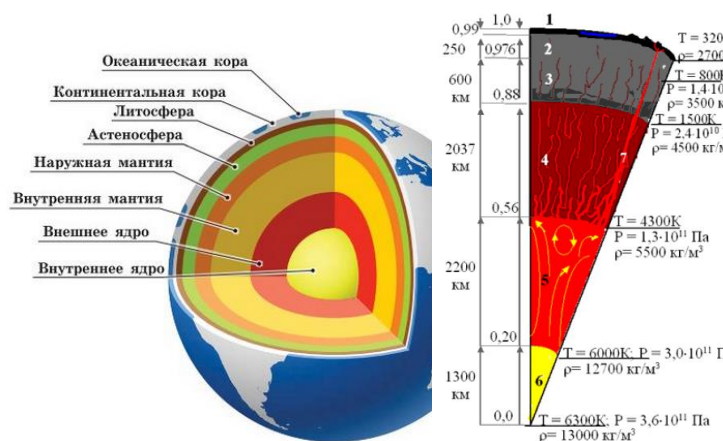


Рис. 2. Загальноприйнята сучасна модель структури Землі без деталізації складу усіх оболонок (з Інтернету)

Залізо з чималою домішкою нікелю було обрано для розташування у центрі на основі обчислення густини й пізніше «підтверджене» використанням даних про кінцеву стадію життя надважких зір, що закінчується вибухами з розкиданням великої кількості набагато важчих від водню і гелію елементів (зокрема — заліза та нікелю). Швидкість поширення поздовжніх хвиль непогано узгоджувалася з гіпотетичним складом ядра, а все інше було не надто важливим.

Для абсолютної більшості геологів, але не для допитливого доктора геологічних наук Володимира Миколайовича Ларіна (1939-2019), який на

основі відомих йому учень не міг розшукати відповіді на безліч непояснених фактів: чому це вичерпані нафтові родовища після періодів спокою знову розпочинають давати нафту (приклад — терени навколо Грозного у Чечні)? Звідки Земля могла отримати таку гігантську кількість заліза та нікелю й куди подівся водень, що є найбільш поширеним у Сонячній системі елементом? І головне: чому це континенти з усім їх надглибоким корінням легко ковзають по Землі подібно до великих плоских крижин у широченних сибірських ріках?

А тут ще й «додаткові неприємності»: з якого такого дива на більшості європейської частини території Росії сформувалося безліч кільцевих структур від якихось давніх подій, подібних до «вакуумного» вибуху на околиці містечка Сасово в Рязанській області (13 квітня 1991 р., 1 г. 34 хв. місцевого часу). Тоді дією вибуху повикидало вікна і двері назовні, а найближчі до утвореного чималого кратеру електричні стовпи нахилилися до нього, а не від нього.

Незважаючи на всі бурхливі політичні події літа 1991 року, «сасівський вибух» став мало не центральною темою ЗМІ та побутових дискусій (адже подібні вибухи не припинялися й пізніше, а деякі виявилися ще потужнішими). Спроби В.М. Ларіна дати правдиве пояснення на основі особистих уявлень про елементний склад Землі не викликали тотального ажіотажу, адже для приєднання до нього необхідно було відмовитися від усіх попередніх тверджень і про утворення Землі, і про її речовинний склад, і про незмінність її розмірів з моменту первинної консолідації. А відмовитися від гарного рис. 2 було складно ще й з психологічних міркувань.

Але необхідність відмови від усього попереднього посилювалася з кожним роком.

Виявилось, що насправді Земля утворилася «інакше», що складається переважно з водню, а не нікель-залізного сплаву. До того ж, примудрилася стрибками збільшувати свої розміри, успішно розширювати тріщини між континентами й заповнювати їх власною солоною водою, оновлювати чимало родовищ вуглеводнів і створювати нові, а головне — пропонувати людям необмежену кількість екологічно чистого палива, яким є водень [5].

Для В.М. Ларіна все це було «очевидним» і доведеним на основі всіх тогочасних великих і різноманітних досягнень астрономії, астрофізики, планетології, метеоритики, геології, геофізики і т.д. А от для абсолютної більшості його колег-геологів це видавалося повними фантазіями і цілковито неприйнятними ідеями. Цікаво, що ніхто не ризикнув публічно визнати їх помилковими (всі «інтернетні критики» й зараз приховують свої персональні дані), а тому навіть анонімно не було голосів «проти» В.М. Ларіна під час його захисту докторської дисертації. Однак, і випадки ейфорично-радісного сприйняття нової і несуперечливої теорії походження й еволюції нашого спільного дому були винятковим явищем, а тому так і не знищили помилкові і непродуктивні уявлення про походження, будову і світле майбутнє Землі.

4. Сучасні і перспективні знання про походження, будову, склад і майбутнє Землі

Стислий виклад редукуємо до переліку вже цілковито незаперечних наукових ФАКТІВ з необхідними лаконічними коментарями.

Нам усім пощастило з формуванням Сонячної системи, у центрі якої опинилося не рекордно стареньке німецьке світило, а більш молодий утвір.

Астрофізики накопичують усе більше доказів того, що поштовхом до початку консолідації космічної «хмари» пилу і газів у зародок Сонячної системи були чергові вибухи наднових (як мінімум однієї достатньо потужної), що утворили хвилі великих згущень, одне з яких розпочало концентруватися в чималого розміру товстенький диск (*глобулу*) діаметром не менше 100 млн. км. Останніми роками телескопи зросли у розмірах та удосконалилися так серйозно що астрономи вже колекціонують фото найрізноманітніших глобул на різних стадіях їх поступового перетворення в зоряно-планетні системи.

Маса сонячної глобули була недостатньою для появи чергової наддової, але все ж набагато більшою від тієї межі, яка виявляється надто малою для розігрівання до початку перетворення водню в гелій. Ось і Юпітер надто легенький для спалахування. Та це й на краще, адже у системі з купою зір стабільні траєкторії планет неможливі разом зі збереженням умов для появи й повільного вдосконалення життя. Авторам Юпітер трохи не подобається через його звичку зрідка скеровувати на Землю здоровенні каменюки-астероїди. Це, з одного боку, може знищити малопритатних до змінного життя динозаврів, а з іншого — викликати удосконалення біосфери. Як останнього разу, коли володарями Землі після динозаврів стали ссавці (отже — і ми всі). Відомі науці астероїдні чи інші попередні збурення кожного разу урізноманітнювали біосферу, а первинні володарі планети поступалися новим.

Стартові характеристики глобул та їх подальший розвиток визначаються законами збереження енергії (при гравітаційній консолідації рівно половина відповідної енергії стає тепловим рухом і зумовлює все дужче нагрівання речовини у центрі глобули), імпульсу (поступального руху) і моменту імпульсу — загального запасу отриманого обертального руху. Діють також закони збереження зарядів, перетворення елементів і т.д. Одним словом — багато і цілковито неблаганних (в іншому разі люди уже давно винайшли б вічний двигун і купу ще веселіших пристроїв).

Після переборення низки труднощів науковці (Ф. Хойл, В. Ларін та ін.) пояснили причини того, чому глобула на певний час набула «жорсткості» й оберталася як суцільне тіло. Частинки з її складу зміщувалися від центру глобули до її краю, що урешті мало наслідком відділення приблизно 1/700 частини маси глобули у вигляді великого кільця (точніше — тороїда), розвиток якого мав логічним наслідком утворення планет і двох астероїдних кілець — між Марсом і Юпітером та далеко поза Нептуном.

Заслуга В.М. Ларіна полягає саме в поясненні тих явищ, які відмовився досліджувати Ф. Хойл. Його радісно підтримали всі астрофізики, насамперед — наш земляк з Глухова і науковець-корифей Й.С. Шкловський (1916-1985), але не загал геологів, які продовжують бурчати навіть зараз. Зауважимо, що й інші науковці-інноватори не били байдиків. Прикладом є цілком успішна спроба на основі ларінських та інших ідей детально обчислити на ЕОМ всю еволюцію сонячної глобули аж до стадії сучасного розташування та упорядкування планет та їх супутників (модель Козлова-Єнеєва, 1977).

Нам тепер час хоч трохи послідовніше викласти головні наукові досягнення В.М. Ларіна і тих науковців, які вели дослідження, не усвідомлюючи, що є виконавцями «паризьких заповітів» В.І. Вернадського.

З усіх накопичених фактів випливає висновок про надзвичайно вагомий вплив на формування і подальший розвиток Землі атомів найлегшого елемента — водню, а не сплаву заліза та нікелю. І все це відбувалося в момент трансформації первинної небули (прото-Сонця) в масивне і повільне у своєму повільному обертанні згущення, що перетворилося у Сонце, і відділення того «бублика», що пізніше трансформувався, як щойно сказано, в прекрасну систему планет та їх численних супутників. В.М. Ларін зміг переконливо обчислити первинний елементний склад тієї речовини, яка сформувала молоду Землю. Зміни в ньому пізніше відбувалися переважно за рахунок внутрішніх процесів (приклад — поступова втрата водню через його виліт у космос). Ось яку роль відіграли насправді у складі нашого великого «житлового приміщення» різні хімічні елементи в момент його появи (табл. 1)

Таблиця 1

Елементний склад молоді Землі (вказані найголовніші [5])

Елемент	Атомів у % від загальної кількості	Маса у % від загалу
Кремній	19,5	45
Магній	15,5	31
Залізо	2,5	12
Кальцій	0,9	3
Алюміній	1,0	2
Натрій	0,7	1,5
Кисень	0,6	1,0
Вуглець (карбон)	0,03-0,3	0,03-0,3
Сірка	0,01-0,1	0,03-0,3
Азот	< 0,01	< 0,01
Водень	59	4,5

Ця ларінська модель земної кулі, що узгоджується з пророцтвами В.І. Вернадського, має всі підстави називатися «гідридною» — з переважною участю у всепланетних процесах не кисню, кремнію чи заліза, а водню (**гідрогѐну** — від лат. *Hydrogenium*). Вражає незначна кількість кисню, якого ледь-ледь вистачає на океани і сполуки з кремнієм у поверхневих шарах Землі. Майже весь об'єм планети не містить кисню, *а фізичні властивості речовини визначаються поведінкою їх складових у поєднанні з воднем*. Важливо вказати й на те, що ларінська модель не заперечує факт шаруватості, що відтворений на рис. 2. Вона просто правильно пояснює всі великі і малі зміни густини речовин на різних глибинах, а також дуже багато інших явищ [5].

Як на дослідах довів В.М. Ларін, для отримання рідкого стану гідридів не потрібні високі температури — досить належного тиску, який досягає потрібного значення на межі 2500 км. від центру Землі. Цим знімається грандіозне попереднє утруднення: яким таким чудом залізо стає рідким вже на цій глибині і твердне у центрі планети, де тиск і температура набагато вищі?

А пояснення просте — тверда частина ядра не залізна, а, як мінімум, «комбінована». Зовсім нещодавно поліпшення обладнання дало змогу виявити, що центральне ядро не має нічого спільного з однорідною сферичною кулею, подібною до кульок підшипників. Воно більше схоже на «мозкову структуру» з

чергуванням різноманітних за властивостями ділянок. Наведемо на рис. 3 відтворення цих найновіших вимірювань [6].

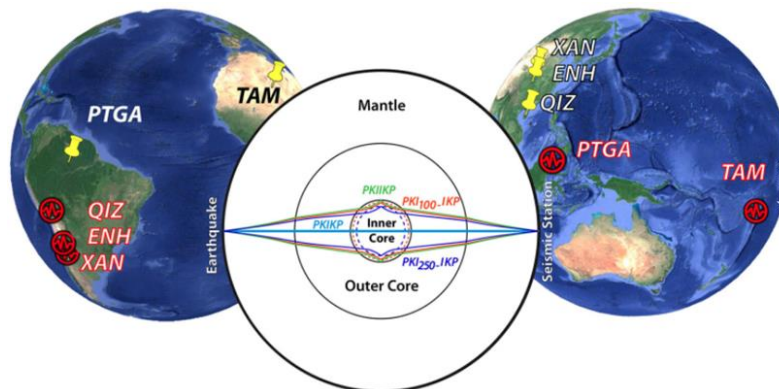


Рис. 3. Вимірювання, які деталізують високу неоднорідність внутрішнього ядра (особливо — на його поверхні)

Так сталося, що підвищена цікавість В.М. Ларіна до комбінацій водню з іншими елементами і речовинами стимулювала дослідження, які раніше вважали неперспективними чи неістотними. Наприклад, на Уралі він розшукав лабораторію з необхідним устаткуванням і дуже здивував своїх помічників, адже ніхто не збирався одразу ж повірити у можливість *зрідження стиснених гідридів навіть при кімнатних температурах (!)*. Вдячні уральці продовжили ці дослідження і навіть захистили на основі отриманих результатів кілька дисертацій. Загалом же експерименти в цьому напрямі засвідчили, що стисливість насичених воднем кремнію і магнію надзвичайно велика, адже густина може зрости мало не в 14 разів, чого з великим надлишком вистачає для досягнення показників земного ядра.

Зі сказаного вище випливає незалежне відкриття В.М. Ларіним (вперше наголошував на цьому ще В.І. Вернадський) явища руху від центра Землі до її поверхні потоку атомарного водню, зусиллями якого кисень був винесений з глибин у поверхневі шари, обдарувавши нас океанами, морями, озерами, ріками, джерелами, дощовими хмарами й усім корисним мокрим і необхідним. У складі твердих порід кисень присутній тільки на поверхні Землі (точніше — до глибин 200-250 км.). Глибше — цілком безкиснева гідридна Земля.

Припущення про існування давніх часів, коли Африка і Південна Америка утворювали цілісний суходіл, народжувалися у головах мало не всіх науковців, хто вдивлявся в точну подібність обрисів материків. Не бракувало й тих, хто подумки припускав можливість збільшення об'єму Землі з розтріскуванням її поверхні і розповзанням материків. Та якщо гіпотеза А. Вегенера (1880-1930) про «плавання» материкових гігантських брил каміння з великими труднощами урешті отримала наукову назву «тектоніка плит», то набагато зрозуміліша й простіша теорія «роздування» Землі під впливом виділення грандіозних потоків водню з глибин «вернадсько-ларінської» планети навіть зараз викликає автоматичне заперечення в абсолютній більшості представників усіх наук, не кажучи про пересічних громадян.

Але серйозна наука влаштована так, що виміри зупинити практично неможливо, а молоді генерації поступово замінюють старих прихильників

текстів зі шкільних підручників і більш позитивно ставляться до інновацій та пропозицій. Особливо до тих, які можна перевірити на досліді та ще й запатентувати результати. Ось і В.М. Ларін міг би мати патентики з відкриття ним мало не кухонного способу вирощування якісних кристалів алмазів, але правильно зрозумів попереджувальний постріл у свій старенький «Запорожець» і вирішив не втручатись у налагоджений світовий алмазний бізнес з теренів Південно-Африканської Республіки, інших країн Чорного континенту і частини території Сибіру.

Єдине від чого він не утримався — від *пропозиції видобувати чистий водень з тих «вершків» підмантійних порід, які в поодиноких точках піднімаються мало не до поверхні суходолу і приносять нам дуже активні в хімічних аспектах метали.*

Як відомо, через «водневу дегазацію» в глибинах океанів існує тріщина завдовжки аж 65 тисяч кілометрів, в яку з глибин випинаються плавлені породи й нарощують тонку океанічну кору, яка всюди молодша від 200 млн. років. Мати справу з підводною тріщиною доволі складно, а от свердлити землю біля Байкалу чи на півночі Ізраїлю набагато зручніше.

До пропозицій В. Ларіна поставилися серйозно, але в Росії уряд відмовився витратити гроші на надглибоку свердловину, адже нафти й газу і так є з надлишком, а в Ізраїлі стільки клопотів з фанатиками-ісламістами, які прагнуть миттєво опинитися в коранічному Раю, що свердлити власний рифт на десяток чи більше кілометрів вони вирішили не поспішати і витрачають кошти на все інше, що банально захищає державу від повного зникнення. Світова воднева єврейська монополія зачекає.

Нам час повернутися до головної книги В.М. Ларіна й дуже ущільнити його висловлювання про зміни розмірів Землі:

«Виділення водню збільшило радіус в 1,71 разів, поверхня зросла утричі і вмістила всі океани, а підвищення об'єму зменшило прискорення вільного падіння у 3,5 рази й загальмувало добове обертання до 24 годин (спочатку було усього 7 годин). Науковці накопичили багато підтверджень того, що саме так і було (Ларін навів кілька доказів). Не треба бути провидцем, щоб зрозуміти, яке «визнання» отримали ці роботи та їхні автори, коли всі навколо вважали, що такого бути не може, тому що не може бути ніколи, бо Земля з «залізним ядром і силікатною мантією» неспроможна так помітно змінювати свій об'єм. Цікаво, скільки яскравих піонерських робіт занапастила на корені ця «фундаментальна» догма в науках про Землю і скільки ще загубить, поки наукова спільнота не звільниться від її тиранічного панування?» [5, с.69-70].

Поминаючи десятки цікавих вже підтверджених фактів, які спершу впродовж свого життя В.М. Ларін висловлював як передбачення на основі теорії гідридної Землі, закінчимо вказівкою на те, що усередині планети дуже близькі до вичерпання запаси водню в її ядрі. В.М. Ларін був переконаний у тому, що *вже розпочинається чи невдовзі настане останній цикл розширення Землі зі збільшенням радіуса кілометрів на 200-300.* Після цього наша планета втратить внутрішню активність і назавжди зникне її магнітне поле. Далі підуть катаклізми: корпускулярне випромінювання Сонця розпочне ефективно виштовхувати в космос гази земної атмосфери так, як свого часу сталося на Марсі при зникненні його магнітного поля.

В.М. Ларін не запропонував порятунку від цієї небезпеки. Ми ж переконані в тому, що для самозахисту необхідно побудувати надпровідне кільце по екватору Землі чи два набагато менших навколо обох географічних полюсів. Створення струмів у кільцях не вимагатиме надмірних енергетичних витрат, а відсутність електричного опору *забезпечить сталість струму на необмежений інтервал часу*. Це означає, що Земля знову отримає магнітний захист від небезпечного впливу Сонця, якщо вказана штучна конструкція відтворить звичну нам сучасну конфігурацію земного магнітного поля.

А тепер — будьте уважні! Відомі нам книги самого В.М. Ларіна і про його теорію вказують на те, що з кінця XIX ст. на теренах Європейської частини Росії значно посилюлося виділення водню й частішали вибухи, подібні до «сасівського-1991», а також несподівані карстові провали чималих розмірів. Для самозахисту у цих текстах запропоновано налагодити активну систему вимірювання вмісту водню біля поверхні ґрунту, що дасть змогу якось передбачити вибухи і зменшити шкоду від них. Це вже частково реалізовано, потрібне устаткування існує і зацікавлені особи і/чи організації можуть його використати.

Для надання читачам додаткової інформації про водневу дегазацію на просторах Євразії використаємо рис. 4, що фіксує розташування зон максимального зменшення під впливом потоків водню товщини озонового шару, який так ефективно захищає нас і всю біосферу від найнебезпечнішої ультрафіолетової частини сонячного випромінювання. Свого часу відповідальний автор про все це детально написав у брошурі [7], де через відсутність кількісних даних не була врахована воднева дегазація Землі. У наші часи дуже точні, детальні і безперервні спостереження за станом озонового шару дали змогу окремим науковцям використати ці кількісні показники для передбачення катастрофічних явищ, подібних до «сасівського вибуху 1991 р.». Розташування найбільш небезпечних зон наведено на рис 4 за даними про озонові аномалії та інші споріднені явища [8].

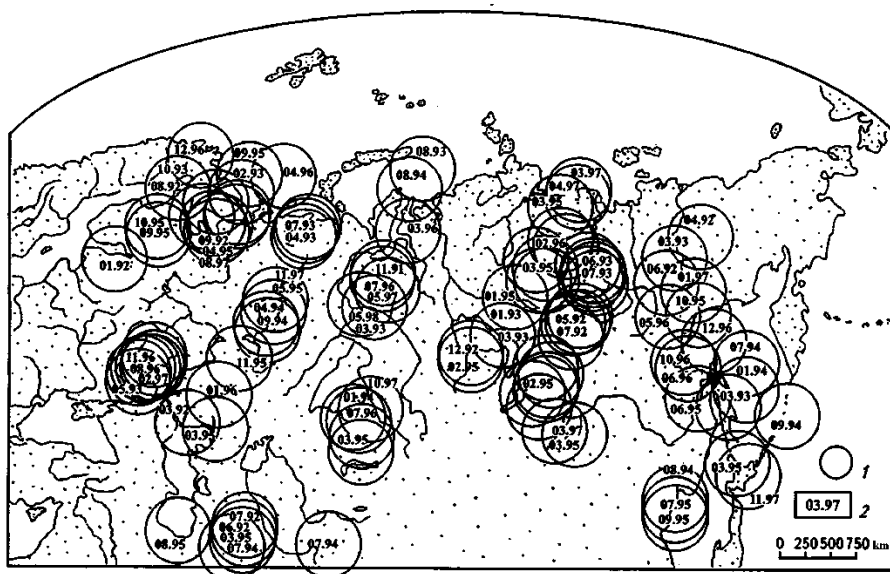


Рис. 4. Центри і дати озонових аномалій над Росією і сусідніми країнами за останні 10 років XX століття (офіційні дані)

Очевидно — рис. 4 має дуже заспокійливий для українців характер, адже на всій нашій території еманация водню й інших глибинних газів відбувається спокійно (незначний виняток — дно Чорного моря і кримські грязьові вулканчики). В науковій сфері України відбувається позитивний процес розвитку досліджень виділення водню та інших газів із глибин Землі, але вони не досягли стадії початку фінансування глибинного розвідувального буріння.

Доцільно нагадати і про те, що в процесі піднімання водню й участі в хімічних реакціях виділяється значна кількість енергії. Це явище бере участь в успішному поясненні розігрівання глибоких шарів, адже енергії ядерних поділів і виділення тепла від продовження процесу диференціації речовин за густиною виявляється недостатньо для пояснення багатьох малих і великих явищ активності земних надр. Звернемо увагу тільки на непоодинокі випадки страхотливих за виділеною енергією вулканічних вибухів, коли мало не миттєво перетворюються в пил і газу багато кубічних кілометрів гірських порід (з недавніх можна пригадати вулкани Тамбора-1815 і Кракатау-1883 в Індонезії).

Не можна вважати цілком успішними наявні пояснення землетрусів з утворенням хвиль цунамі на основі деформації і розламування шарів гірських порід. Закінчимо тільки нагадуванням про те, що для всієї території України немає жодних національних небезпек не тільки від вулканів чи руйнівних землетрусів, а й від водневих та інших вибухів, що й засвідчує рис. 4.

Оцінюючи наукову спадщину В.М. Ларіна, висловимо переконаність у тому, що найсерйозніше його *позитивне передбачення* стосується вже вказаного нами прокладання глибоких свердловин до місць наближення насиченої воднем і легкими металами речовини мантиї Землі до її поверхні. Це й справді раціональна перспектива видобутку екологічно ідеального палива в практично необмежених обсягах. Однак, ми не можемо вказати жодного прикладу того, що якась з «найбільш перспективних» країн (Ісландія, США, Росія чи Ізраїль) збирається скерувати значну частину свого бюджету на буріння подібних надглибоких свердловин.

Легко вказати і *найстрашніше передбачення* В.М. Ларіна, яке полягає у припущенні про настання початку чергового трапового типу виливу магми на колосальній території між Петрозаводськом і Ростовом-на-Дону з потенційним центром у Липецькій області (до Харкова 370 км, до Києва — 670 км.). Саме концентрацію вказаних вище «водневих вибухів» на цих теренах він вважає реальним попередженням про те, що під товстим шаром силікатних порід, які утруднюють рух водню і зумовлюють його накопичення, зріє гігантський природний катаклізм, який до вже наявних зон величезних трапів додасть ще одну — євроросійську.

У житті це означатиме утворення багатьох тріщин вражаючих розмірів (зазвичай мають довжину десятки кілометрів, рідше — сотні), з яких спокійно і невблаганно упродовж тривалого часу вилитиметься гаряча й рухлива магма в об'ємах десятків тисяч (ймовірніше — мільйонів) кубічних кілометрів, що після застигання й утворить плоскі трапи гігантської площі (серйозні старовинні трапи мають розміри понад 1 млн. км²).

Нам не подобається подібна перспектива, адже, хоч територія розливу магми не захопить Схід України, але все ж ми виявимося надто близькими до

місця катаклізму і зазнаємо неминучих втрат. Лишається сподіватись на те, що подібна біда може трапитися у віддаленому майбутньому, а наявний у даний час рух повітря від Атлантики у напрямі Сибіру збережеться і не пропустить хмари пилу і сполук сірки до Полісся, Галичини та українських чорноземів.

Цілком можливим, хоч і малоймовірним, вважаємо Боже покарання росіян, які рухаються до безмежної ненависті й підлості щодо українців, початком утворення трапів під Москвою та її околицями. Це була б «божественна справедливість»!

5. Кілька додаткових зауважень про четвертий мегаподвиг, здійснений В.І. Вернадським

Нам необхідно повернутися до науково-прогностичних досягнень В.І. Вернадського й більш об'єктивно висвітлити причини та особливості його перебування в Парижі упродовж 1922-1925 років. У часи існування Радянського Союзу годі було розшукувати у ЗМІ чи в масових виданнях правду про те, що подібне «відрядження» йому запропонували й реалізували щирі й достатньо впливові доброзичливці після порятунку від ЧК, яке ув'язнило його у липні 1921 р. в Петрограді й вимагало зізнання у тому, що він прибув з України для створення гігантської шпигунської мережі. Разом з родиною В.І. Вернадський отримав у Парижі і захист, і ресурси для вільного та не загальмованого ідеологічними приписами продовження своїх піонерських наукових досліджень глобального значення.

На щастя, на планеті були чимало осіб, які розуміли, що В.І. Вернадський був не тільки генієм, а й світовим лідером у багатьох науках. Тим, хто хоче «в оригіналі» познайомитися з його думками, оцінками і передбаченнями, радимо вивчити текст його головного твору «Научная мысль как планетное явление» [9], доклавши певних зусиль для «читання між рядками», адже він аж ніяк не хотів ще раз потрапити у в'язницю подібно до сотень і тисяч науковців, які постраждали від сталінських репресій 1930-х років.

Висвітлення життя і досягнень В.І. Вернадського в роки перебування в Парижі в поширених книгах і статтях вражаюче неповне і викривлене. Зазвичай пишуть про його лекції в Сорбонні (у Паризькому університеті) на різноманітні питання стосунків між людством і середовищем його перебування й наголошують на тому, що єдиним великим їх наслідком стало те, що два французьких слухачі — теолог і палеонтолог П'єр Тейяр де Шарден (1881-1955) й математик і філософ Едуард Леруа (1870-1954) — дружно винайшли та увели в ужиток термін «ноосфера» в його позитивному і поширеному у нас значенні.

Кінець попереднього речення важливий тим, що на Заході з багатьох причин (утримаємося від довгих пояснень) *надали концепту «ноосфера» дуже негативного змісту й практично категорично заборонили його використання в усіх виданнях зі світу Sciences & Arts* (дозволено тільки у межах теології). У нас цей термін люблять і використовують екологи, але вперто ігнорують практично всі філософи й видатні представники інших наук... (приклад — велика нова книга з малопродатними рекомендаціями щодо українського майбутнього, створена мало не півсотнею титулованих працівників Національної Академії Наук України [10]).

За сучасною концентрованою навколо понять «глобальне потепління» і

«пандемія COVID-2019» термінологічною «димовою завісою» лишаються маловідомими одразу кілька пророцтв, прогнозів, передбачень і рекомендацій, які в сукупності й формують здійснений В.І. Вернадським *мегаподвиг-4*, що полягає у винайденні шляхів і засобів порятунку всього людства від комплексу загроз, які виникли й посилюються в результаті його виробничої діяльності в умовах швидкого зростання чисельності.

В аспекті енергетичного забезпечення виживання і прогресу він пропонував вловлювати і використовувати потоки водню з глибин Землі разом з енергією сонячного випромінювання, а все харчове самозабезпечення бачив у формі «самостійного виготовлення їжі» без індустріального, аграрного та всіх інших способів пошкодження біосфери ([11] та ін.). Щоправда, він пропонував біохімічний синтез, який так і не реалізували через технічні труднощі. У житті легшим виявилось використати явище *«одомашнення найпростіших»* — отримання якісної їжі шляхом використання бактеріальних ноотехнологій (прикладі — технологія «протеїн Фу» перетворення первинної біоречовини в якісний мікрофарш чи отримання фуа-гра без наруги над качечками-гусочками).

Відповідальний автор і вся його невелика наукова група є активними послідовниками В.І. Вернадського, адже в 2000 році в потоці нанотехнологій ми помітили перші два екологічно ідеальних виробничих процеси, що виявилися спроможними надавати людям потрібне і виликовувати сучасну біосферу від усіх пошкоджень, заподіяних людством. Коли їх стало чотири, ми запропонували термін «ноотехнології», але вказана вище «атлантична ненависть» до терміну «ноосфера» та усіх слів з «ноо-» дуже відчутно гальмує поширення сотень запропонованих нами у двох нооглосаріях «ноослів з майбутнього» і вирішення багатьох національних і світових проблем.

У висновку до цього підрозділу наголосимо на тому, що з весни 2019 року кількість передбачених В.І. Вернадським рятівних процесів зростає швидко (по експоненті), тому людство колись все ж обов'язково усвідомить, що відбувається насправді й сконцентрується на ноопорятунку, а не на побудові еконебезпечної «Індустрії 4.0» й роботами для висмикування редьки й формування пучечків.

У цій групі рятівних для людства ноотехнологій найважливішою і найвпливовішою ми вважаємо «протеїн Фу». Це дуже швидке перетворення у побутових умовах (без біореакторів чи чогось подібного) будь-якої первинної органічної речовини в ідеальний білковий мікрофарш з багатьма іншими важливими складовими (https://en.wikipedia.org/wiki/Nature%27s_Fynd). Ця технологія максимально ефективно виконує вже згаданий заповіт В.І. Вернадського щодо «самостійного виготовлення їжі», адже через кілька років разом з іншими бактеріальними ноотехнологіями ліквідує голод, мало не до нуля зменшить аграрний сектор і назавжди знищить безмежно некультурне й антигуманне індустріальне тваринництво (наше актуальне зауваження: в умовах війни-2022 лідерам України *бажано просити у США не тільки «безпомилкові» далекобійні гармати, винищувачі F-16 і F-35, а й спори «протеїну Фу»*).

б. Про стратегію забезпечення виживання людства і пояснення витоків і наслідків війни-2022

У даний момент абсолютна більшість українців здійснюють *мегаподвиг-5*, рятуючи себе й практично все людство в нерівній війні-2022 і продовжуючи мегаподвиги пращурів ([2] та ін.).

Наш аналіз витоків і наслідків війни-2022 буде коротким, але правильним та підтвердженим багатьма новітніми науковими досягненнями. Він спиратиметься на найзагальнішу нову інформацію, що стосується природних основ діяльності та мислення не тільки окремих осіб з підвиду *Homo Sapiens Sapiens* (HSS), а й усієї популяції в цілому.

Висловимо обґрунтоване припущення щодо наявності у неї характеристик *біологічного надорганізму*, що спирається на множини розрізнених спостережень і вимірів. Відтак, з цілком природних причин в окремих частинах цього HSS-надорганізму можуть відбуватися збурення, подібні до ракового переродження клітин нашого організму в зародок більш чи менш небезпечної ракової пухлини.

З цієї гіпотези робимо висновок про неминучість достатньо рідкісного (але цілком природного) перетворення племен чи держав у «ракові пухлини», спроможні спричинювати смертельно деструктивний вплив на сусідні частини всього людства. Наш аналіз його історії з моменту формування держав надав нам багато прикладів суспільних збурень, спричинених появою «ракових пухлин». Найбільший досвід накопичили елліни у часи подрібнення на незалежні поліси, які не тільки чубилися на межах, але зрідка окремі з них концентрували всі сили для кривавих нападів на сусідів.

Кожного разу цьому передувала поява диктаторського управління — вождя з «групою підтримки». Населення хворого поліса, *підкоряючись потужному впливу природних засад мислення і поведінки*, розпочинало щиро радіти й вітати тирана, швидко перетворюючись на ментально хворих агресорів. Переконати його (на спільних ярмарках чи інших заходах) в помилковості поведінки виявилось цілковито неможливим. Не урятували навіть спеціально винайдені Олімпійські ігри.

Елліни змушені були відшукати найрадикальніший засіб — швидко і повну ліквідацію «ракової пухлини». Для цього об'єднувалися з десятків армій полісів, що опинилися в зоні небезпеки, оточували хворий утвір, під загрозою штурму примушували його населення віддати диктатора й усю його «бригаду» за попередньо створеним списком, вішали їх поряд з містом на поталу грифам, одразу ж проводили демократичні вибори й пізніше ще довго контролювали процес поступового виліковування громадян від глибокої «патріотичної шизофренії».

Росіяни у даний момент на піку свого захворювання й щиро майже абсолютною більшістю висловлюються за підтримку В. Путіна й повне винищення українців.

З цього давнього і недавнього історичного досвіду випливає неможливість іти до замирення навіть після визнання «рашкою» своєї поразки. Зникне В. Путін, але зміцніє шизофренічна ненависть, а тому через кілька років, як у ХХ ст. учинили німці після поразки у I світовій війні, «рашисти» обов'язково намагатимуться здійснити реванш.

Українському народу примхою Долі (рішенням Бога?) випало доручення здійснити *п'ятий мегаподвиг* й урятувати людство від повернення у часи війн

усіх проти усіх.

Наш найвищий обов'язок — перемогти і будувати перше на планеті ноосупільство на основі використання ноотехнологій та праукраїнського гуманістичного архетипу.

Список використаних джерел:

- [1] Korsak, K.V. (2022). Neolithic origins of the formation of the Ukrainian archetype and Indo-European culture / Scientific Collection «InterConf», (96): with the Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2022). Hamburg, Germany: Busse Verlag GmbH, 2022. 1206 p. Pp. 340-349. (URL: <https://www.interconf.top/documents/2022.01.26-28.pdf>) (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/interconf/article/view/18193/15932>) (in Ukrainian).
- [2] Korsak K., Talanchuk P., Davydenko G., Mykhaylyuta O., Kalakura Ya., Pokhresnyk A. and others (2022). The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions. International scientific journal «Grail of Science», №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference “An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary”, April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian).
- [3] Korsak, K.V., & Lyashenko, L.M. (2017). The newest explanation of the origin and success of the Indo-European language family. *Svitohlyad*. — *World outlook*, 5, 21-27 (URL: <https://www.mao.kiev.ua/biblio/jscans/svitoglyad/svit-2017-12-5/svitoglyad-2017-5-05-korsak.pdf>) (in Ukrainian).
- [4] Nikonov A.P. (2009). *Riding a bomb. The fate of the planet Earth and its inhabitants*. M.: ENAS; St. Petersburg: Piter. (in Russian).
- [5] Larin V.N. (2005). *Our Earth (origin, composition, structure and development of the originally hydride Earth)*. M. "Agar" (URL: <https://www.geokniga.org/bookfiles/geokniga-nasha-zemlya-larin-vn-2005.pdf>) (in Russian) Appeal 30-11-2021
- [6] The inner core of the Earth, which was considered solid, has a complex structure similar to the brain (URL: <https://vokrugsveta.ua/science/vnutrennee-yadro-zemli-schitavshe-esyatverdym-imeet-slozhnyuyu-strukturu-pohozhuyu-na-mozg-29-10-2021>) (in Russian)
- [7] Korsak, K.V. & Kotsarenko, M.Ya. (1990). The ozone hole is a signal of danger. K.: Znannia (Knowledge). (in Ukrainian).
- [8] Syvorotkin, V.L. (2013). Deep degassing of the Earth and geocological problems of the border areas of Russia. Electronic scientific publication "Almanac Space and Time". T. 3. Issue. 1 2013 Special Issue SPACE AND TIME BORDERS (URL: https://cyberleninka.ru/article/n/glubinnaya-degazatsiya-zemli-i-geoekologicheskie-problemy-prigranichnyh-territoriy-rossii?gclid=Cj0KCQiA15yNBhDTARIsAGnwe0UQPHVzfzdsFg36D5JOmGnuEZaE8Zc2j22CD2RHN6n2-p-S_H_VsaAgXIEALw_wcB). (in Russian). Appeal 11-05-2022.
- [9] Vernadsky V.I. Scientific thought as a planetary phenomenon. 1936-1938 (URL: <http://vernadsky.lib.ru/e-texts/archive/thought.html>). (in Russian)
- [10] Civilization choice of Ukraine: paradigm of comprehension and strategy of action: national report (2016). / ed. col.: S.I. Pirozhkov, O.M. Mayboroda, Yu. Zh. Shaygorodsky and others.; Institute for Political and Ethnonational Studies. I.F. Kuras NAS of Ukraine. — Kyiv: National Academy of Sciences of Ukraine, 2016. (URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/civilization_Ukraine_site_210.pdf) (in Ukrainian).
- [11] Vernadsky W. (1925). L'autotrophie de l'humanité // *Revue générale des sciences*. 1925. No. 17/18. Pp. 495–502 (<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k171004/f500.item.zoom>).

Наукові дослідження проводили усі члени науково-дослідної групи у такому складі:

Антонюк Людмила Анатоліївна, ст. викл., Ун-тет менеджменту освіти НАПН України;
Артемов Володимир Юрійович, д-р. п. наук, доцент, професор кафедри Національної академії Служби безпеки України, м.Київ;
Бойчук Олена Сергіївна, ст. викл., Київ. нац. економ. ун-тет ім. Вадима Гетьмана»;
Бойчук Наталія Олександрівна, маг. філ., Київ. нац. ун-тет ім Тараса Шевченка;
Гребенюк Анастасія Олександрівна, аспір., ст. викл., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»;
Григор'ян Микола Борисович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України;
Гриченко Марина Василівна, канд. ф. наук, ст.н.с. Інституту вищої освіти НАПН України;
Давиденко Наталія Вікторівна, ст. викл., Київський медичний університет;
Давиденко Ганна Віталіївна, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Давиденко Віталій Володимирович, д-р. політ. наук, доцент, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Дзвінчук Дмитро Іванович, д-р. ф. наук, проф., Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;
Донець Зоя Федорівна, канд. п. наук, Комітет з охорони культурної спадщини Національної Ради Жінок України
Дударенко Людмила Валеріївна, канд. філ. наук, Міжнародна академія екології та медицини;
Дяковський Дмитро Анатолійович, канд. екон. наук, професор, Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
Євтодюк Антоніна Володимирівна, канд. ф. наук, доцент, гештальт-консультант, м.Луцьк;
Журбинський Дмитро Анатолійович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України
Калакура Ярослав Степанович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Калакура Олег Ярославович, д-р. політ. наук, проф., Ін-тут політ. і етнонац. досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України
Києнко-Романюк Лариса Анатоліївна, канд. п. наук, доц., Вінницька акад. неперервної освіти;
Кірик Тамара Вікторівна, канд. пед. наук, доцент, *ПВНЗ «Київський медичний університет»*
Клепо Сергій Федорович, д-р. ф. наук, доцент, Полтавський ін-тут підвищення кваліфікації вчителів;
Кнодель Людмила Володимирівна, д-р. п. наук, проф., Київський ун-тет ім. Бориса Грінченка;
Кобельський Тарас Володимирович, магістр з біології, КНУ імені Тараса Шевченка
Ковалів Олександр Іванович, д-р. екон. наук, ст.н.співр., Інститут агроєкології і природокористування НААН України
Коломієць Олена Вікторівна, канд. філол. наук, доц., Таврійський нац. ун-тет імені В.І. Вернадського
Корнієнко Віра Григорівна, м. філол., Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
Корсак Костянтин Віталійович, д-р. ф. наук, проф., ПВНЗ «Київський медичний університет» (відповідальний автор);
Корсак Юрій Костянтинович, канд. ф. наук, ст..н.сп., Інститут вищої освіти Національної акад. педагогічних наук, м. Київ;
Кузьмінець Микола, д-р. техн. наук., Національний транспортний ун-тет, м.Київ;
Кузьмінець Оксана, канд. с.-г. наук, Націон. ун-тет біоресурсів та природокористування, м.Київ;
Кулик Оксана Миколаївна, здобувач Інституту вищої освіти НАПН України;
Лісовська Любов Володимирівна, проректор Інституту екології, економіки і права, м. Київ;
Лук'яненко Ігор Володимирович, магістр з фінансів, МАУП, м. Київ
Ляшенко Лариса Миколаївна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
Максименко Геннадій, ГО «Центр-99», голова правління, здобувач PhD, м. Київ;
Максименко Олена Валеріївна, ГО «Центр-99», засновник Наукового сектору, м. Київ;
Мартинюк Сергій Якович, письменник, краєзнавець, журналіст, громадський і політичний діяч України
Михайлюта Олександр Олександрович, радник Президента Відкритого міжнародного ун-ту розвитку людини «Україна»
Муляр Галина, канд. іст. наук, доцент, Академія праці, соціальних відносин і туризму, м.Київ;
Павловський Є.А., м.іст.наук, каф. укр. та лат. мов, Київський медичний університет;
Парапан Василь Борисович, директор Центру «Практична філософія», м. Київ;
Петрукович Світлана Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Ніжинський ДУ ім.Миколи Гоголя;
Пилипенко Світлана Павлівна, канд. ф. наук, доцент, Київський медичний університет;
Поляк Ольга Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
Похресник Анатолій Костянтинович, канд. ф. наук, доц., дир. Київ. техн. електор. приладів, Президент спілки ректорів України
Руденко Юрій Дмитрович, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Сергійчук Володимир Іванович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Соловей Ніна Василівна, канд. філ. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;

Сонько Сергій Петрович, д-р. географ. наук, проф., Уманський національний ун-тет садівництва;
 Таланчук Петро Михайлович, д-р. техн. наук, проф., Президент Відкритого міжнародного ун-ту розвитку людини «Україна»;
 Тарутіна Зінаїда Євгенівна, канд. мед. наук, экс-працівник Інституту вищої освіти НАПН України;
 Тименко Володимир Петрович, д-р. п. наук, проф., Київська держ. акад. декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука;
 Топіна Ю.О., канд. п. наук, доц., Київський нац. торговельно-економічний університет;
 Тополь Ольга Володимирівна д-р. ф. наук, проф., Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;
 Тростянецький Олексій Іванович, аспірант, Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;
 Уваркіна Олена Василівна, д-р. ф. наук, проф., Нац. техн. ун-тет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»;
 Ховпун Олексій С., канд. юрид. наук, зав. каф., Академія праці, соціальних відносин і туризму;
 Чорний Олександр Олексійович, д-р. ф. наук, проф. Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г.Шевченка;
 Чорнойван Ганна Петрівна, канд. п. наук, Інститут вищої освіти НАПН України;
 Чухліб Тарас Васильович, д-р. іст. наук, ст.н.співр., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Шакун Наталія Валеріївна, канд. ф. наук, доц., зав. кафедри філософії і суспільних наук НУ "Чернігівська політехніка";
 Шевченко Сергій Леонідович, д-р. ф. наук, професор, Національний медичний університет імені О.О. Богомольця;
 Шевчук Ірина Костянтинівна, ст. викл. Київський медичний університет;
 Шугалій Наталія Євгенівна, канд. п. наук, доц., Ніжинський нац. ун-тет імені Миколи Гоголя;
 Юрій Михайло Федорович, д-р. іст. наук, проф., Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
 Яцків Ярослав Степанович, д-р. фіз.-мат. наук, академік Національної академії наук України.

Кафедра української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»: Бабаєвська Тетяна Григорівна; Білозьоров Володимир Олександрович; Боголюбова Марина Михалівна; Вихор Віктор Григорович; Луценко Тетяна Леонідівна; Ляліна Ольга Олександрівна; Онкович Ганна Володимирівна; Редько-Шпак Леся Вікторівна; Рихлік Людмила Петрівна; Флегонтова Наталія Миколаївна; Бикова К.С., Гордієнко А.М., Коротун О.О., Рибалко Г.М.
